

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΓ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ, 1890. ΑΡΙΘ. 263.

Συνδρ. έτης. έν Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδέναν, πλην των τακτικων
 ανταποκριτων, στέλλεται ή «Εφημερίς»
 των Παιδων «ένεν προκληρωής.

» » » Έξωτερικώ φρ. 2.

Έν δδφ Σταδιου αριθ. 39.

1890

Τό νέον έτος, φίλοι μου, εύχομαι μ' εύτυχίαν
 Κ' αίσίως να διέλθητε: λύπη να μη σκιάση
 Τό μέτωπόν σας τό άγνόν, την παιδικήν καρ-

[διαν·

Κ' ή δεξιά του Πλάστου μας ήμάς να προ-
 [φυλάσση.

Ό Σοφτάχτης,

Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Συνέχεια)

Ἄμα ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν νέαν των κατοικίαν, ἡ Βαλερία ἠθέλησεν ἀμέσως νὰ τιμῆσθαι τὴν θεάν της Φλώραν, καὶ διὰ τοῦτο ἐστειλε τὴν Μύρτιν εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ ἀγοράσῃ ἄνθη.

Ποσάκις ἡ Μύρτις περιπάτησεν εἰς τὰς ὁδοὺς ἐκεῖνας καὶ τὴν ἀγορὰν ἐκείνην μὲ τὸν ἀδελφόν της καὶ τὴν τροφόν, δταν ἦσαν μικρὰ! Πῶς διεσκέδαζον παίζοντα εἰς τὰς ὠραίας στοὰς καὶ τριγύρω τῶν ἀνδριάντων εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐνῶ ἡ τροφὸς τοὺς ἠγόραζε ἄνθη καὶ ὀπωρικά! Ἄλλὰ ἤδη τὸ δυστυχὲς κοράσιον ἐπανεβλέπε τὰ μέρη ταῦτα μὲ μελαγχολίαν, διότι ὄχι μόνον ἦτο δούλη, ἀλλὰ καὶ εἶχε χωρισθῆ ἀπὸ τὸν ἀγαπητὸν ἐκεῖνον ἀδελφόν, καὶ ποῖος ἤξευρε ἂν θὰ τὸν ἐξανάβλεπε!

Δούλη! ἄχ, πόσον ταλαιπῶροι εἶναι οἱ δούλοι! ἐσυλλογίζετο ἡ Μύρτις. Οὔτε οἱ θεοὶ δὲν ἐφρόντιζον περὶ τῶν δούλων! Καὶ τὰς σκέψεις ταύτας, χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ θέλῃ, ἐξέφρασε προφορικῶς ἀναστενάξασα,

— Ἄχ, οὔτε θεὸν δὲν ἔχουν οἱ δούλοι!

— Πῶς; ὑπάρχει θεὸς καὶ διὰ τοὺς δούλους! ἀπήντησε φωνή τις. Ἡ Μύρτις ἐστράφη καὶ εἶδε σεβάσμιον γέροντα, διερχόμενον πλησίον της.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός;

— Ὁ μόνος Παντοδύναμος Θεὸς καὶ ὁ Υἱὸς αὐτοῦ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἶπεν ὁ γέρον μὲ εὐλάβειαν.

Ἡ Μύρτις οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει περὶ τοιοῦτου θεοῦ.

— Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ἐπανελάβεν εἶναι πολὺ μέγας;

— Ναί, τέχνον μου, εἶναι μεγαλῆτερος καὶ ἀπὸ τὸν Δία καὶ ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ!

— Ποῦ εἶναι τὸ ἄγαλμά του, εἶπεν ἡ Μύρτις ζωνρῶς, εἶναι εἰς τὴν Ἀκρόπολιν; διότι εἰάν ἦναι θεὸς τῶν δούλων, θὰ ὑπάγω νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ προστατεύσῃ τὸν ἀδελφόν μου, ὅστις καὶ αὐτὸς εἶναι δούλος!

— Ὁ Κύριος Ἰησοῦς δὲν ἔχει ἄγαλμα εἰς τὰς Ἀθήνας οὔτε εἰς τὴν Ῥώμην, ἀπήντησεν ὁ γέρον πρέπει νὰ τὸν προσκυνήσῃ τις ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ.

Ἄφνης ἡ Μύρτις παρετήρησεν ὅτι ὁ ἥλιος ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν καὶ ἐνθυμηθεῖσα τὴν ἐργασίαν της, εἶπε πρὸς τὸν γέροντα,

— Πρέπει νὰ φύγω, διότι αὐτὰ τὰ ἄνθη

πρέπει νὰ τὰ βάλωμεν εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς Φλώρας πρὶν βασιλεύσῃ ὁ ἥλιος.

— Ἐάν ἔχῃς ἐργασίαν, κόρη μου, ἄς μὴ σὲ ἐμποδίσω ἐγώ, ἀλλ' εἰάν θέλῃς νὰ μάθῃς περισσότερα περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, εἶπεν ὁ γέρον, ἐλθέ πάλιν ἐδῶ νὰ συνομιλήσωμεν.

— Ἰσως, ἂν δυνηθῶ, ἀπήντησεν ἡ Μύρτις, καὶ ἀποχαιρητήσασα τὸν συμπαθῆ γέροντα, ἐσπευσεν οἴκαδε.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡ Βαλερία, συνοδευομένη ὑπὸ ἐξ δούλων, ἀνῆλθεν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν μὲ τὴν Μύρτιν, διὰ νὰ προσκυνήσῃ εἰς τὸν Παρθενῶνα. Ὡραῖος ἦτο ὁ ἱερὸς βράχος ἐκείνην τὴν πρωΐαν, μὲ τὰ μεγαλοπρεπῆ μαρμάρινα χτενὰ τοῦ ὠραῖο ἦτο ὁ ἀμίμητος ναὸς τῆς Παλλάδος, ἀπαστράπτων ἐτι μὲ τὰς κιονοστιχίας, τὰς μετώπας καὶ τὰ ἐξωτερικὰ κοσμημῆτά του, ἀλλ' ἀπίεως ὠραιότερον ἦτο τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ, μὲ τὸ ἀθάνατον ἔργον τοῦ Φειδίου, τὸ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς. Οἱ ἐπισκέπται ἐστάθησαν ἐντὸς τῆς μεγάλης κυρίας εἰσόδου πρὸς ἀνατολάς, μὲ αἰσθήματα ἀνεκφράστου εὐλαθείας. Ἀμφότεραι εἶτα αἱ νεάνιδες ἐγονυπέτησαν πρὸ τῆς θεᾶς καὶ ἔκαυσαν εἰς αὐτὴν θυμίαμα: Ἄλλ' ἡ Μύρτις ἦτο περίλυπος τὴν καρδίαν, διότι συνησθάνετο ὅτι ἡ μεγάλη αὐτῆς θεὰ οὐδὲν κατεδέχετο νὰ προστατεύῃ τοὺς δούλους, καὶ ἀπῆλθεν οἴκαδε μετὰ τῆς κυρίας της ποθοῦσα νὰ ἀνταμώσῃ πάλιν τὸν γέροντα, ὅπως μάθῃ τι περισσότερον περὶ τοῦ νέου ἐκείνου θεοῦ τῶν δούλων: Ἀλλὰ πολλαὶ ἑβδομάδες ἐπέρασαν καὶ ἡ Μύρτις, ἕνεκα τῶν πολλῶν ἀσχολιῶν της, δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγορὰν. Ἐπι τέλους ὅμως τὴν ἐστειλεν ἡ κυρία της κατὶ νὰ ψωνίσῃ, καὶ ἡ Μύρτις μὲ βλέμμα ἀνύσυχον καὶ πλήρως ἐνδιαφέροντος ἐζήτηε μεταξὺ τοῦ ὄχλου εἰς τὴν ἀγορὰν, τὴν σεβασμίαν ὄψιν τοῦ γέροντος. Ἄλλ' οὐδαμοῦ τὸν εἶδε καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ οἴκαδε, ὅτε τὸν παρετήρησεν ἰστάμενον ἐπάνω εἰς μίαν βᾶσιν πλησίον τῆς εἰσόδου τῆς ἀγορᾶς, καὶ ὄμιλοῦντα εἰς ὄμιλον ἀνθρώπων. Ἡ Μύρτις ἐσπευσεν ἐκεῖ καὶ τὸν ἔκουσε νὰ λέγῃ:

— Συμπολίται, ἐνθυμείσθε τὸν Ἑβραῖον ἐκεῖνον, ὅστις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἦλθεν ἐδῶ καὶ μᾶς ὄμιλησεν ἐπάνω εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον καὶ ἐδῶ εἰς τὴν ἀγορὰν. Ἐνθυμείσθε ὅτι μᾶς ἐκήρυξε περὶ τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου Θεοῦ, εἰς τὸν ὅποιον ἡμεῖς εἰχομεν καὶ ἔχομεν βωμόν. Καὶ ὅμως εἰς τὸν Θεὸν τοῦτον δὲν ἐστήσαμεν ἄγαλμα, καὶ καλῶς ἐκάμαμεν διότι αὐτὸς δὲν κατοικεῖ εἰς μορφὴν ἀνθρωπίνην. Αὐτὸς ἔκαμε μόνος του τὸ

ύλικόν σύμπαν και όλον τὸ ἀνθρώπινον γένος, και ὁμως ἡμεῖς δὲν τὸν ἐγνωρίσαμεν. Ὁ μέγας Πλάτων και ὁ θεὸς Σωκράτης ἐψηλάφουν εἰς τὸ σκότος διὰ τὰ τὸν εὐρον. Ἄλλ' ἤδη μὲ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἦλθεν ὁ Θεὸς οὗτος εἰς τὸν κόσμον, και ἔλαβε μορφήν ἀνθρώπου και ἔπαθε πολλὰ διὰ τὰ σωθῆν οἱ ἄνθρωποι — ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ σωτὴρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων!

Και ἐγὼ σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅσα μὰς εἶπεν ὁ Ἑβραῖος Παῦλος, διὰ τὰ ἐνθυμηθεῖσθε αὐτά. Δὲν εἶμαι πολυμαθής, οὔτε φιλόσοφος. Ἄλλ' ἔμαθα ἐκείνο τὸ ὅποιον οὔτε οἱ Στωϊκοὶ οὔτε οἱ Ἐπικουριοὶ ἠδυνήθησαν νὰ μὰς διδάξουν, δηλ. τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ εἰς πάντα ἄνθρωπον. Γνωρίζω ὅτι Αὐτός συμπαθεῖ μὲ ἡμᾶς εἰς πᾶσαν θλίψιν και δυστυχίαν και ὅτι εἶναι ἔτοιμος νὰ μὰς βοηθήσῃ νὰ ἀπαλλαγθῶμεν ἀπὸ τὰς κακίας και ἀμαρτίας μας. Εἶναι φίλος τῶν πτωχῶν και τῶν πλουσίων, τῶν μεγάλων και τῶν μικρῶν, τῶν ἐλευθέρων και τῶν δούλων!

Ἡ Μύρτις δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ νὰ ἀκούσῃ περισσότερον, διότι εἶχεν ἐργασίαν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀπῆλθεν ὁμως πλήρης ἐλπίδων και πολλῶν ἀμφιβολιῶν περὶ τοῦ νέου τούτου θεοῦ και εὐχομένη θερμῶς νὰ ἀποδοῦν ἀληθῶς οἱ λόγοι τοῦ γέροντος.

ΚΕΦ. Δ'.

Ἄς ἐπανέλθωμεν τώρα εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Ῥώμης, ὅπου ἀφήκαμεν τὸν Κλεομένην.

Ὅταν ἔπαυσεν ὁ κύριός του νὰ τὸν κτυπᾷ, δύο δούλοι τὸν ἐσήκωσαν και τὸν μετέφεραν εἰς τινὰ καλύβην πλησίον. Ἐκεῖ τὸν ἀφήκαν νομιζοντες ὅτι εἶναι νεκρὸς ἢ τοῦλάχιστον ἔτοιμοθάνατος. Ὅταν δὲ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν κύριόν των, δὲν ἐτόλμησαν ἐπὶ πολλὰς ὥρας νὰ τῷ ἀναγγείλωσι τὸν θάνατον τοῦ Ἑλληνόπαιδος.

Ἐν τῷ μεταξῷ ὁ Κλεομένης συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν και ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται φοβερὰν δίψαν. Ἄλλὰ μόλις προσεπάθησε νὰ ἐγερθῇ και νὰ ζητήσῃ ὕδωρ, τόσον τὸν ἐπόνεσαν τὰ μέλη του ἀπὸ τὰ κτυπήματα, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ στεναγμὸν ὀδύνης. Ἐπὶ τέλους ὁμως ἡ δίψα του τὸν ὤθησε νὰ ὑπερικήσῃ τοὺς πόνους του, νὰ ἐγερθῇ, νὰ συρθῇ μέχρι τῆς θύρας, και ἐκείθεν μὲ μεγάλην δυσκολίαν εἰς τινὰ πηγήν, κειμένην εἰς ὄλιγον βημάτων ἀπόστασιν. Ἐκεῖ ἀφοῦ ἔπιεν, ἔλουσε τὴν κεφαλὴν και τὸ πρόσωπόν του, και ἠσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν. Μὴ ἠδυνάμενος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν καλύβην, ἐχώθη ἀποκάτω ἀπὸ σωρὸν σκιδῶν ἐκεῖ πλησίον και ταχέως ἀπεκοιμήθη.

Ὅταν ἐξύπνησεν, ὁ ἥλιος ἐβασιλευσ. Δύο ἄνδρες διερχόμενοι συνωμίλουν περὶ τῆς ἐμπορίας τῆς ἡμέρας.

— Τὰ ἑλληνόπαιδα πᾶνε και τὰ δύο, εἶπεν ὁ εἰς, ὁ Φούλβιος ἐπώλησε τὸ κοράσιον και ἔσκότωσε τὸ ἀγόρι!

— Τὸ σκότωσε! ἐπανήλαβεν ὁ ἄλλος — Τὸ καιύμενο! τί ὠραῖο και ἔξυπνο παιδί ὅπου ἦτο!

— Ἐ, τὸ κορίτσι τοῦλάχιστον εἶναι καλὰ πωλημένο, τὴν ἀγόρασεν ὁ ὑπηρέτης τοῦ Βεργινίου Ῥούφου και θὰ ἔχῃ ἐκεῖ καλὴν κυράν!

Ὁ Κλεομένης μὲ δυσκολίαν ἔμεινε ἀκίνητος εἰς τὴν κρύπτην του, ἀκούων τὴν συνομιλίαν ταύτην. Τώρα ἠδύνατο νὰ δραπέτεύσῃ ἀσφαλῶς, ἀφοῦ ὁ κύριός του τὸν ἐνόμιζεν ἀποθαμμένον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ.

1. Νέον ἔτος! περικλείεις τὰς ἐλπίδας πολλῶν κόπων, και ν' ἀνοίξῃς ὡς ταμίειον, πλήρες θησαυρῶν πολλῶν, Εὐχεται και περιμένει πᾶν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, Ὅλους νὰ τοὺς εὐλογήσῃς μὲ μερίδιον καλόν.

✠✠✠

2. Δυστυχεῖς ἐὰν ψευσθῶσιν, ἂν ἀπέλθουν πειναλέοι, Τί κακόν, τί κατασχύνῃ θὰ καλύψῃ τὸ παρόν, Ὅταν αἱ χρυσοὶ ἐλπίδες και οἱ πόθοι των οἱ νέοι Ἄνδρες ἀποδειχθῶσι κα' ὑποστήριγμα σικρῶν;

✠✠✠

3. Νέα γενεὰ ἀνθρώπων εἶναι δόξα κεκλεισμένη, Ἀδὲα μέλλουσα ν' ἀνοίξῃ μὲ λαμπρότητα πολλήν, Πᾶσα δὲ ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ ταύτης περιμένει Μέλλον εὐτυχὲς νὰ ἔσῃ, κλέος μέγα και τιμὴν!

✠✠✠

4. Δυστυχὴς ἡ Κοινωνία, ἥτις θάλαπι και ἐντρέπει Τέκνα ἄστοργα, κακούργα, σπέρμα νόθον, ποταπὸν Κάλλιον νὰ μὴ ἐγέννη παντελῶς τοιαῦτα βρέφη, Ἢ ν' ἀπέβαλλε προῶτως τὸν φθοροποιὸν καρπὸν!

✠✠✠

5. Μὲ τὰ νέον λοιπὸν ἔτος σὺ, ὁ νέα γενεά, Τὰς ἐλπίδας και τοὺς πόθους τῆς πατρίδος, τῶν γονέων, Βάλε ἐπὶ τῆς καρδίας κα' ἀκολουθεῖ σταθερά, Ζήτηε δ' ἀρωγὴν θεοῦ μετὰ προσευχῶν θερμῶν.

✠✠✠

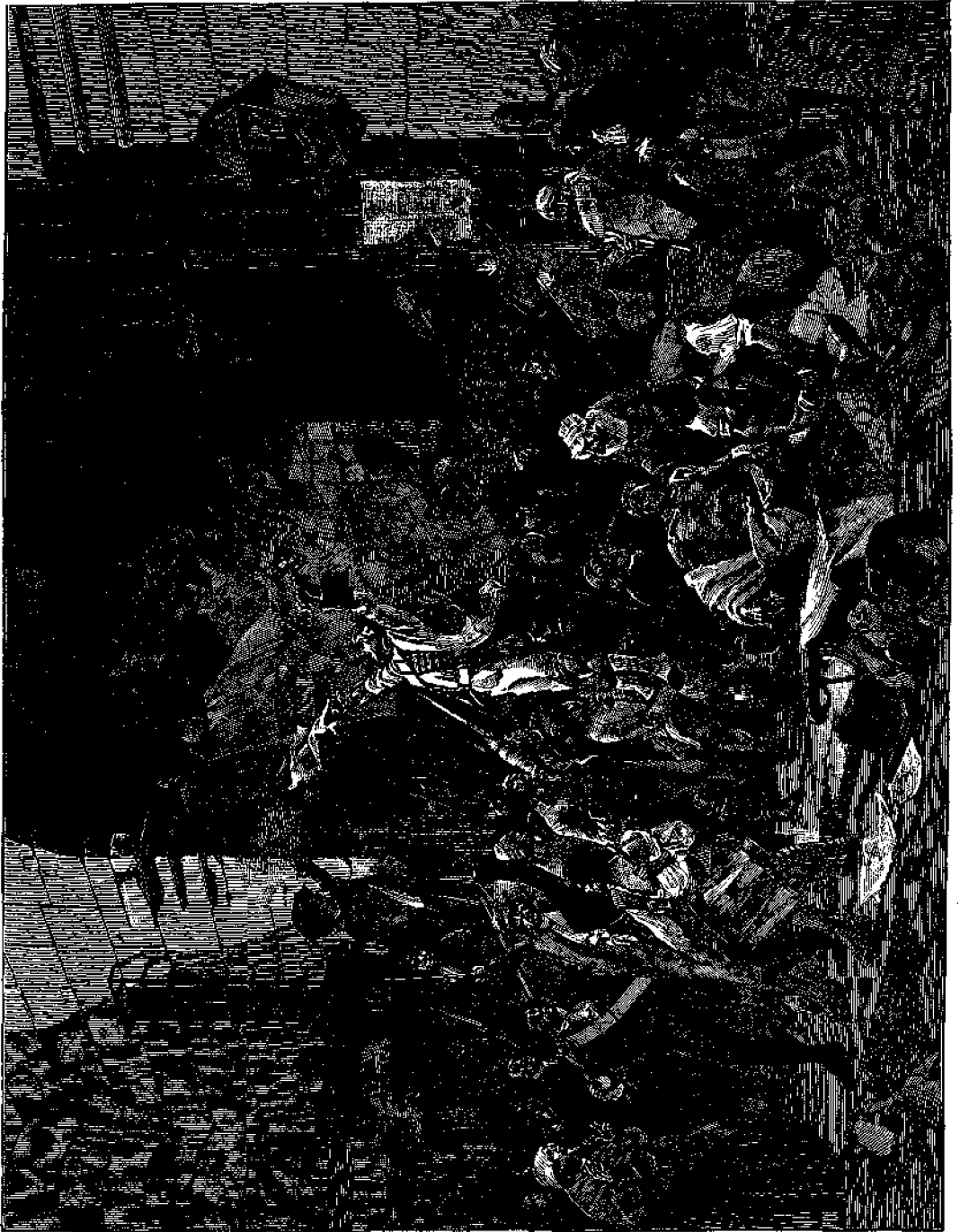
6. Μὲ τὸ νέον ἔτος σπεῖρε τὴν χαρὰν, τὴν εὐτυχίαν, και πιστῶς πᾶν ἔργον πράττε πάντοτε ἐν σπουδῇ θερμῇ Σκῶν γονέων σου τὸν βίον, εἰς τῶν φίλων εὐν καρδίαν και εἰς τὴν πατρίδα ἔσο χάρμα, κλέος και τιμὴ!

Δ. Α.

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΤΙΛΛΗΣ.

Τὸ μέγα γεγονός τοῦ παρελθόντος ἔ-

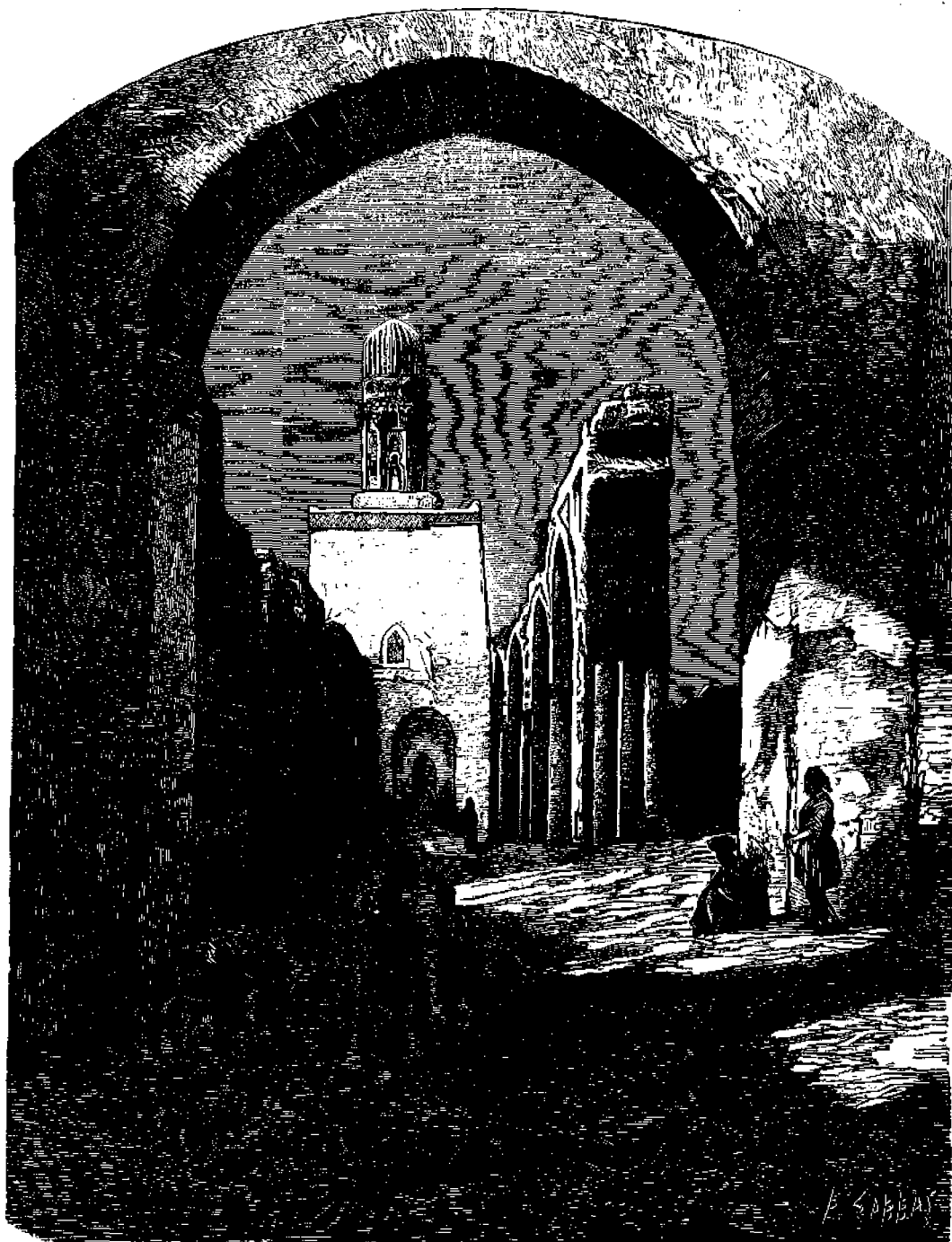
τῆς Βασιλλῆς, τὴν 2/14 Ἰουλίου 1789. Καὶ ἡ ἡμερομηνία αὕτη εἶναι μίᾳ ἀπὸ τὰς σπουδαιότατας εἰς τὴν ἱστορίαν ὄχι μόνον τῆς Γαλλίας ἀλλὰ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ,

Ἡ ἄλωση τῆς Βασιλλῆς.

τους, ἡ Παγκόσμιος Ἐκθεσις τῶν Παρι-
 σίων, ἔλαβε χώραν, καθὼς γνωρίζετε, πρὸς
 τιμὴν τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς ἀλώσεως | διότι διὰ τῆς καταστροφῆς τῆς Βασιλλῆς,
 ἔπεσεν ἀνεπανορθώτως καθεστὸς βάρβα-
 ρον καὶ ἀδικον εἰς τὸν ἕψιστον βαθμὸν.

Ἡ βασιλικὴ ἀκοδομήθη ἐν Παρισίοις τὸ 1369 ὑπὸ Καρόλου τοῦ Ε΄. Ἔχει καλλιὰ συνήθη μὲν ἕως 50, ἀλλὰ, ἦτο περὶ δὲ ὑπόγεια πλεῖστα τῶν ἀριθμῶν, ὅπου

Τὸ τζαμίον τοῦ Σουλτάνου *Ελ Χακίμ.

λῶριον φρούριον μὲ ὀκτὼ μεγάλους πύργους, καὶ περιβαλλόμενον ὑπὸ μεγάλης τάφρου.

οὔτε φῶς οὔτε ἀήρ καθαρὸς εἰσέδύε ποτε, ἀλλ' ὅπου ὁ δυστυχὴς φυλακισμένος ἐσήπτο ἐν τῷ μέσῳ παντὸς εἰδους ἀκαθαρ-

σίας και ἀπεχθῶν ζωύφιων. Ὑπῆρχον ὡσαύτως και παντός εἶδους ὄργανα βασιανιστήρια, δι' ὧν ἐβασανίζοντο οἱ φυλακισμένοι κατὰ βούλησιν τῶν σκληρῶν φυλάκων τῶν.

Και φαντασθῆτε τί φοβερόν πρᾶγμα ἦτο αὐτὴ ἡ Βαστίλλη, ὅταν μὲ ἀπλῆν μυστικὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως ἠδύνατο νὰ συλληφθῆ ὅποιοςδήποτε, νὰ μεταφερθῆ ἐκεῖ, και νὰ μὲνῆ ἐκεῖ ἐντελῶς ἀποχωρισμένος ἀπὸ τοῦ ἐξω κόσμου ἐπὶ δέκα, εἴκοσι, πεντήκοντα ἔτη ἐνίοτε, χωρὶς νὰ ἐξεύρῃ οὔτε αὐτὸς οὔτε οἱ φίλοι του διὰ ποῖον ἔγκλημα ἐφυλακίσθη! Ὅποῖαν ἀδικίαν και θλίψιν και ἀγωνίαν και ἀπελπισίαν πρέπει νὰ εἶδον οἱ σκοτεινοὶ ἐκεῖνοι τοῖχοι!

Εἰς τῶν καταδίκων κατὰ τὸ 1740 ἔγραψεν ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον τοῦ κελλίου του: « Ἡ Βαστίλλη θὰ κατεδαφισθῆ μίαν ἡμέραν και ὁ λαὸς θὰ χορευῆ ἐπάνω εἰς τὸν τόπον ὅπου τῶρα στέκεται!» Και τῷ ὄντι τὸ 1789 τὴν 14 Ἰουλίου, μετὰ τὴν ἐκρηξιν τῆς μεγάλης Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ λαὸς τῶν Παρισίων ἐξεπόρθησε τὴν Βαστίλλην, και τὴν κατηδάφισεν. Ἐπὶ τὰ μόνον καταδίκους εὗρον φυλακισμένους: μερικοὶ ἐξ αὐτῶν δὲν εἶχον ἰδεῖ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐπὶ 30 ἢ 40 ἔτη και φαντασθῆτε τὰ αἰσθήματά των, ὅταν χεῖρες φίλων και συγγενῶν τοὺς ἔφεραν ἐξω εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα! Ἄλλ' εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Βαστίλλης ἀνεκαλύφθη τοιαύτη μάζα ἀδικίας και ὀμώπτης, ὥστε ὁ σημερινὸς ἀκόμῃν κόσμος φρικτᾶ ἀκούων τὰ καθέκαστα.

Τῷ ὄντι οἱ ἑπαναστάται τῆς 14 Ἰουλίου 1789, ἦσαν εὐεργεταὶ τοῦ κόσμου!

ΤΟ ΤΖΑΜΙΟΝ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΕΔ ΧΑΚΜΕ

Μεταξὺ τῶν ναῶν τῶν διαφόρων θρησκευμάτων ἐν τῇ Ἀνατολῇ, τὰ τζαμικὰ τῶν Μωαμεθανῶν κατέχουν τὴν πρώτην θέσιν.

Τὸ πρῶτον τζαμίον τοῦ εἶδους τούτου ἐκτίσθη ἐν Μεδίνα, εἰς ἀνεγερσιν δ' αὐτοῦ εἰργάσθη και αὐτὸς ὁ Μωάμεθ μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας ἦτο δὲ κτίριον τετράγωνον και εἰς αὐτὸ ἐτάφη ὁ Μωάμεθ, ὅθεν και ὠνομάσθη *Μετζιδ εἰλ Νεστ* ἦτοι τζαμίον τοῦ Προφήτου.

Τὰ ἀρχαῖα τζαμικὰ οὔτε δόμους εἶχον οὔτε μιναρέδες. Ταῦτα ἐπινοήθησαν κατόπιν ὑπὸ τῶν

Σαρακηνῶν, ὁ δὲ ρυθμὸς οὗτος μετὰ ποικίλων τροποποιήσεων ἐπεκράτησεν ἔκτοτε μεταξὺ τῶν Μωαμεθανῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς.

Εἰς τὸ Κάιρον ἀπαντᾷ τις πολλὰς ποικιλίας Τζαμιῶν. Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸ τζαμίον τοῦ Σουλτάνου εἰς Χακίμ, το ὁποῖον κεῖται μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων πυλῶν πρὸς βορρᾶν τοῦ Καίρου. Τὰ θεμέλια του ἐτέθησαν τὸ 388 ἔτος τῆς Ἑγείρας, ἦτοι τὸ 991 μ. Χ. και ἐτελείωσε τὸ 1014 καταριθμὸν δ' ὑπὸ σεισμοῦ ἀνοικοδομήθη τὸ 1303. Ὁ Σουλτάνος ὅστις ἀνήγειρε τὸ τζαμίον τούτο ἦτο ὁ τρίτος ἀπόγονος τῆς Δυναστείας τῆς διασύμου Φατιμές, εἰς τούτον δ' ἀποδίδεται και ἡ ἰδρυσις τῆς αἰρέσεως τῶν Δρούσαν, οἵτινες κατοικοῦν μέχρι ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ Λιβάνου.

ΘΥΜΟΣΟΦΙΑ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ.

Μεταξὺ τῶν ἀλόγων ζῶων, τὰ ὁποῖα φημίζονται διὰ τὴν ἐξυκνάδα των, τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ὁ ἐλέφας, ἂν και ἦναι τὸ μέγιστον και χονδροειδέστατον τῶν ὑπαρχόντων τετραπόδων.

Ὁ ἐλέφας ἐκτὸς τῆς φυσικῆς εὐφυΐας του εἶναι και τόσοσιν εὐμαθῆς, ὥστε δύναται διὰ τῆς διδασκαλίας νὰ μάθῃ πολλὰ πρᾶγματα χρήσιμα εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τούτου ἕνεκα οἱ ἄνθρωποι ἐξ ἀμνημονεῦτων χρόνων μετεχειρίσθησαν αὐτὸν εἰς διαφόρους ἐργασίας, εἰς τὸν πόλεμον, ὡς και εἰς τὰς κοινωνικὰς τέχνας.

«Θαυμάζει τις, τῇ ἀληθείᾳ, γράφει περιηγητῆς τις ἐξ Ἰνδιῶν, βλέπων τὰ χονδροειδῆ ταῦτα ζῶα (τοὺς ἐλέφαντας) στιβάζοντας τὰς ξυλίνας δοκοὺς τόσοσιν ἐπιτηδείως διὰ τῆς προδοσικίδος των εἰς τὰς ξυλαποθήκας, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Μυλμέμ, ὅστις διαβρέχει τὴν ὁμώνυμον πόλιν τῆς Βεγγάλης. Ἀφοῦ θέσουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τῆς ἰσχυρᾶς προδοσικίδος των ἀνὰ μίαν τόσοσιν δοκοὺς, ὅσαι εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ νὰ σχηματίσουν τὴν βᾶσιν τῆς στιβάδος, οἱ ἐλέφαντες τοποθετοῦν ἐπάνω εἰς αὐτὰς ἄλλας σειρὰς, ἕως οὐδ' ὄψουν εἰς τὴν στιβάδα τὸ ὠρισμένον αὐτῆς ὕψος, τὸ ὁποῖον πολλάκις ἀνέρχεται εἰς 40 πόδας. Ἐπειδὴ δὲ ὑπεράνω ὠρισμένου ὕψους δὲν δύνανται νὰ φθάσουν και νὰ τοποθετήσουν τὰς δοκοὺς, αὐτοὶ μόνον των κατασκευάζουν ἐν εἶδος ἀναβάθρας, βαθμηδὸν δὲ ὑψώσαν αὐτήν, καθ' ὅσον ὑψοῦνται και ἡ στιβάς των δοκῶν, ἕως οὐ φθάσουν εἰς τὸ δρισθὲν ὕψος! Ὁλην δ' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν ἐκτελοῦν μὲ τὰς

προβοσκίδας και τους τρομερούς χαυλιόδοντάς των.

“Οχι μόνον σιθάζουν τοιουτοτρόπως την ξυλείαν, αλλά και καταβιβάζουν πάλιν τας δοκούς, όταν ηναι ανάγκη, με την αὐτήν τάξιν και επιτηδειότητα—εις ὅλην δ' αὐτήν την ἐργασίαν ὡς ὀδηγὸν ἔχουν ἓνα μικρὸν παιῖδα!

Ἐπειδὴ δὲ εἶναι ὠρισμένοι αἱ ὥραι τῆς ἐργασίας και τοῦ φαγητοῦ των, δὲν ἀρχίζουν την ἐργασίαν πρὸ τῆς ὠρισμένης ὥρας και ἀμέσως ἀφοῦ φθάσῃ ἡ στιγμή τῆς διακοπῆς, παύουν αὐτήν, ὅσῳ και ἂν δυσαρρεστή τοῦτο τὸν κύριον των. Ἀλοίμονον δὲ εἰς τὸν τροφοδότην ἦσαν, ἂν δὲν ἔχη ἰτοίμην την τροφήν των εἰς την προσδιωρισμένην ὥραν, τὸν τύπτουν φοβερὰ με τὰς προβοσκίδας των! “Ἄς μὴ φαντασθῇ δὲ οὗτος ὅτι δύναται νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ἐλέφαντας ὡς πρὸς την ποσότητα τῆς τροφῆς των, ὅπως κάμνουν οἱ τροφοδόται εἰς τὰ δυστυχῆ κτήνη τοῦ στρατοῦ μας.

Ὁ Ἐλέφας δὲν εἶναι ὡς ὁ ἵππος ἢ ὁ ἡμίονος, οἵτινες δὲν ἐννοοῦν, ἢ ἂν ἐννοοῦν την κλοπὴν τῆς τροφῆς των, δὲν ἠξέουρον πῶς, ἢ δὲν ἔχουν την τόλμην νὰ τὸ ἐκφράσσουν διὰ τινος τρόπου· αὐτὸς διακρίνει και την ἐλαχίστην ἀραίρεισιν ἀπὸ τὸ ὠρισμένον σιτηρέσιόν του και ἀλοίμονον εἰς τὸν ὑπηρετήν, ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ τοῦ προσφέρῃ ἕλιπῆ μερίδα! ἂν δὲν φονευθῇ ἀπὸ τοὺς φαβδισμοὺς τῆς προβοσκίδος, θὰ πέσῃ εἰς τὸ κρεβάτι ἕνεκα τῶν μωλώπων!

Οἱ ἐλέφαντες εἰς τὰς Ἰνδίας εἶναι θρησκευτικώτεροι ἀπὸ πολλοὺς ὀνομαζομένους Χριστιανούς, διότι ἅμα ἔλθῃ ἡ Κυριακὴ, και τὸ γνωρίζουν τὰ ἄλογα ἐκείνα ζῶα πολὺ καλά, ὅχι μόνον ἀρνοῦνται νὰ ἐργασθῶν, ἀλλὰ και σηκώνουν ἑπανάστασιν κατὰ τοῦ κυρίου των, ἂν δοκιμάσῃ νὰ τοὺς βιάσῃ εἰς τοῦτο—ἀπεροῦν δὲ την ἡμέραν ταύτην κοιλωόμενοι ὡς οἱ χοῖροι εἰς λάκκους λασπώδεις, ἐπίτηδες κατεσκευασμένους.

Μετὰ τὸ τέλος ἐκάστης ἡμέρας πηγαίνουν εἰς τὸν ποταμὸν και κάμνουν ἐν καλῶν λουτρόν, μετὰ τοῦτο δὲ ἐπιστρέφουν εἰς τοὺς σταύλους των, πέρνουν τὸ δεῖπνόν των, και ἀναπαύονται διὰ την νύκτα.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΓΥΑΛΑ

[Κατὰ παράδοσιν]

Εἶνε ζῆστη, καλοκαίρι
 Και φαντάσου μεσημέρι!
 Μὲ την τῆση—τῆση λάβρα
 Ποῦ κανεὶς δὲν ὑποφέρει,
 Γυαλοπῶλης ὁ καυμένος,
 Χερμωνιάστικα ἄνυμνος
 Ῥούχα, μόνον ὄχι μαῦρα,
 Και πανέρι φοροῦμένους
 Μὲ τὰ γυαλικά γεμάτα
 Τρέχων δῶθε, πέρα, κάτω,

“Ἔσκασ’ ὁ δυστυχισμένος,
 Και ὅαν πατημὰδ’ ἀφράτο
 Ξεροψήθηκ’ ἢ καυμένος!
 Βῆκε τέλος μὲσ’ στὸν δρόμο
 “Ἔνα δέδρο, κ’ ἀπ’ τὸν ὄμο
 Κατεβάξει τὸ πανέρι,
 Και ἑσπλάνεται εὐθὺς
 “Ὅσοι ἦσαν μακρὸς
 Εἰς τοῦ δένδρου τὴν σχιά
 (Τὶ γλυκερὰ τὸ καλοκαίρι
 Εἰς τῆς λάβρας τὴν φωτιά!)
 “Ἄφ’ οὐ ἔφαγε λεγάκι,
 Κάθησε και κομματάκι,
 “Ὅς ἡ ζῆστη νὰ περάσῃ
 Και τὸ πῶς πρὶν νὰ γράσῃ
 » Θέλειξείσαι εὐτυχῆς »
 Λογαριάζ’ ὁ δυστυχῆς!
 “Ἐχει μπρὸς τὰ γυαλικά του:
 “Ὅλα τὰ κεφάλαιά του
 » “Ἄν πουλήσω » λέγει «τώρα
 » Τούτα ἂν τὰ γυαλικά μου
 » Εἰς ἐκεῖνην τὴν χώρα
 » Ποῦ σκοπεῦω νὰ πηγαίνω
 » Ἐθῶ τὸσα ἰδικά μου
 » Κέρδη ποῦ ἔμπαρὸν νὰ πάρω
 » “Ὅχι μόνον τώρα ἔσα
 » “Ὅσα ἔχω γυαλικά,
 » “Ἄλλ’ ἀκόμη ἄλλα τὸσα
 » Φλιτσανάκια, πιατικά!
 (Δὲν σκεπτότανε τὸν Χάρο!)
 » Κ’ ἀπ’ αὐτὰ βνοῦ δὰ πιάσω,
 —“Ὅταν θλα τὰ πουλήσω
 » Πόσα, πόσα δὰ κερδήσω!—
 » Μαγαλί θὰ νὰ νοικιάσω·
 » Νάμαι ἔμπορος ἀρέντης,
 » Παλληκάρη και λεβέντης!
 » Και θὰ με ζηλεύουν θλαίς
 » “Ἐκυναιεὶ, μπούραιε, μαριόλαιε!
 » Μὰ γὼ θὰ θηλάξω μιά,
 » Ποῦ νὰ ἔχη και προικιά!
 » Και τὸ μαγαλί ἀκόμη
 » Ἐθὰ το κάνω πλειδὸ μεγάλο
 » Θέλω τότε τίποτ’ ἄλλο; ἢ
 » Και με γέλοια εἰς τὸ στόμα
 Και εἰς τὴν καρδιά χαρά,
 Πῶς δὲν εἶχ’ ἐνὸς παρα
 “Ἐδεῖχ’ ὁ πτωχὸς μυαλό!
 Κ’ ἦτανε γὰ τὸ γιὰλό.
 Κ’ ἐν ὃ ἔλεγε αὐτὰ
 Γύρω του ἐκεῖ περῶ
 Κουνουπάει τολμηρό,
 Και μὲσ’ στόνιτρο τολμῶ
 Τὸν Γυαλὸν μας νὰ τσιμπῶ,
 Τὸ θρασὺ και τὸ σκληρό!
 Κ’ εἰς τ’ αὐτὰ του νὰ βουίξῃ.
 “Ἐξαρτίσθῃ ὁ καυμένος II!
 Και ἀμέσως δίνει μιά III!
 Κ’ ἐπετάχθη τρομασμένος
 “Ἄλλ’ ἀναποδαγυρίζε
 Τὸ πανέρι! τὰ γυαλιά!
 Κ’ ἔθα τρίμματα τὰ κανεὶ
 “Ἐξω ἀπὸ ἐν φλιτσανί!
 Τοῦ Γυαλοῦ καθένα χέρι
 Ξεροτρίθει κάθε ἑμάτι,
 Και μαζέθει στὸ πανέρι
 “Ἀπὸ κάθονα κομμάτι
 Βλέπει πῶς ἡ εὐτυχία
 “Ἦτο ὄνερο σκληρὸ
 Μὲσ’ στῆς ζῆστης τὸν καιρό!

Ἐν Πειραιῶν,

Γεωργίου Σ. Μακρῆ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Ἡ συμβουλὴ μου πρὸς πάντας τοὺς νέους εἶναι : Ζητεῖτε πάντοτε τὴν συναστροφὴν τῶν ἀνωτέρων σας, εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν σας καὶ εἰς τὰ βιβλία, ἅτινα ἀναγιγνώσκετε.

Οἱ μεγάλοι νόες ἀγαποῦν τὰ μεγάλα καὶ ὕψηλά πράγματα ἔμφθ' οἱ μικροὶ καὶ εὐτελεῖς ἀρέσκονται εἰς ποταπά. **Θάκερ.**

— Ποτὲ δὲν εἶδα ἄνθρωπον νὰ γελῆ διάσημος καὶ μέγας, ὅστις ἤρχει, νὰ σηκώνεται ἐνωρὶς τὸ πρωί! **Ζουίφτ.**

— Οἱ ἄνθρωποι σπανίως προοδεύουν δευτὸν μόνον τὸν ἑαυτῶν τῶν ἔχουν ὡς πρότυπον. **Γυδλδερμθ.**

— Βεβλίον καλὸν εἶναι φίλος πιστός, καὶ ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ εἶναι ἐνεργήτης τῆς κοινωνίας. **Μακώλεθ.**

— Κόλλειον νὰ ἐννοήσῃς ἐν πρᾶγμα καλῶς, παρὰ πολλὰ πράγματα ἀετλῶς. **Κόλρετζ.**

— Τὸ νὰ ἀναγιγνώσκῃς χωρὶς νὰ σκέπτεσαι εἶναι ὡς νὰ τρώγῃς χωρὶς νὰ χωνεύῃς. **Βούρκα.**

— Μὴ κρίνῃς ἕνα ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του, διότι, ταῦτα τὰ ἔκαμαν ὁ βράπιος.

Μὴ τὸν κρίνῃς ἀπὸ τὴν καταγωγὴν του, διότι καὶ ὁ Κάλν καθήγετο ἐξ ἀρίστης εὐκογενείας.

Μὴ τὸν κρίνῃς ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν ἢ ἀτυχίαν του ἐν τῷ κόσμῳ, διότι πολλοὶ ἀποτυγχάνουν ἐπειθεῖ εἶναι τίμιοι.

Μὴ τὸν κρίνῃς ἐκ τῆς γλώσσης του, διότι καὶ ὁ ψιττακὸς ὁμιλεῖ, ἀλλ' ἡ γλώσσα δὲν εἶναι εἰμὴ ἀπλοῦν ὄργανον ἤχου.

Μὴ τὸν κρίνῃς ἀπὸ τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὅποιαν διαμένει, διότι αἱ σαῦραι καὶ οἱ ποτικοὶ πολλὰκις κατοικοῦν εἰς τὰ πολυτελέστατα παλάτια. **Δίκενς.**

— Ἐπὶ 1000 ἔτη τοῦλάχιστον ἡ Κινεζικὴ γλῶσσα ἐστάθη ἢ μᾶλλον διαδεδομένη εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ Δόκτωρ Κίρχοφ λέγει, ὅτι αὕτη ὁμιλεῖται τὴν σήμερον ὑπὸ 400,000,000 ψυχῶν ἢ Ἰνδοστανικὴ ὁμιλεῖται ὑπὸ πλείον τῶν 100,000,000, ἢ Ἀγγλικὴ ὑπὸ 100,000,000, ἢ Ῥωσικὴ ὑπὸ 75,000,000, ἢ Γαλλικὴ ὑπὸ 60,000,000 ἢ Γερμανικὴ ὑπὸ 57,000,000.

— Τὸ τρίτον ἀρτεσιανὸν φρέαρ ἐν Παρισίοις ἐπὶ τέλους ἠνολύθη, ὕστερον ἀπὸ 22 ἔτων κοπιῶδη ἐργασίαν. Κεῖται εἰς τὴν Πλατεῖαν Ἐσέρ, καὶ ἐστοίχισε 2,500,000 φρ. Τὸ ὕδωρ εὐρέθη εἰς βάθος περίπου 860 μέτρων καὶ ἔχει θερμοκρασίαν 34 1/2 βαθμῶν.

— Γεωγράφος τις διὰ τὰ μᾶς δώσῃ ἰδέαν τοῦ μεγέθους τῆς Σιθρίας εἶπεν, ὅτι ἠδύνατο αὕτη νὰ ἐμπεριλάβῃ ἅλα τὰ Κράτη τῆς Εὐρώπης (ἐκτὸς τῆς Ῥωσσίας), ἅλας τὰς Ἠνωμ. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, καὶ πάλιν νὰ περισσεύουν 300,000 τετραγωνικὰ μίλια!

— Διὰ τὰ ἐννοήσετε ποίας τερασταίας προόδους κἀμνει εἰς τὸν πολιτισμὸν ἡ Ἰαπωνία; δυνάμεθα νὰ σὰς εἰπωμεν, ὅτι ἂν καὶ ἔχῃ ἑκατοντάδας μιλίων αἰθροδρόμων ἐν χρήσει, κατασκευάζει ἕως 34 νέας γραμμάς, ἀντὶ δαπάνης 250,000,000 φράγκων!

— Οἱ φυσιολόγοι ἤρχισαν νὰ ἀνηυχοῦν σπουδαίως διὰ μερικὰ γένη ζωῶν, ἅτινα κινδυνεύουν νὰ ἐκλείψουν.

Ἐντὸς μάλιστα τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐξέλειπον ἤδη ἡ Ἐπίορις καὶ ἡ Αἰγορις τῆς Μασαχουσέττ καὶ Νέας Ζηλανδίας. Ἡδὴ φόβος ὑπάρχει, ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν θὰ ἐκλείψῃ ἡ καμηλοπάρδαλις, ὁ ἱπποπόταμος, ὁ ρινόκερος, αἱ μεγάλοι ἔλαφοι, ὁ κριμπακῆς, ἡ γορῖλλα, ὁ Ἀμερικανικὸς Βούβαλος, καθὼς καὶ τινὰ τῶς πολυχρόμων πτηνῶν. Ἡ ἔλαφος καὶ ἡ ἄγρια αἰεὶ προστατεύονται διὰ νόμου ἐν Ἑλβετία καὶ Νορβηγία.

— Βεβαίως ὀλίγον φανταζόμεθα εἰς τὸν καθημερινὸν μας βίον, ὅτι καθ' ἕκαστον λεπτὸν τῆς ὥρας ἡμεῖς ἐπὶ οἱ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς διανύομεν διάστημα 13 μιλίων, διὰ τῆς περιστροφῆς τῆς γῆς περὶ τὸν ἄξονά της, καὶ διάστημα 1080 μιλίων ἐν τῇ περιστροφῇ τῆς γῆς περὶ τοῦ ἡλίου.

— Ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Μαυρῶν εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς (1864) μέχρι σήμερον ἰδα-

πνήθησαν ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδεύσεως αὐτῶν 265,000,000 φράγκα! Κατὰ τινὰ δὲ στατιστικὴν ἐσχάτως δημοσιευθεῖσαν, ὑπάρχουσιν ἤδη εἰς τὰς Νοτίους Πολιτείας 16,000 σχολείων, διευθυνομένων ὑπὸ μόνων μαυρῶν διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν. Εἰς τὰ σχολεῖα δὲ ταῦτα τὰ προκαταρκτικὰ φοιτοῦν περὶ τὸ 1,000,000 παιδιὰ ἀμφοτέρων τῶν γενῶν. Ὁ δλιμὸς ἀριθμὸς τῶν μαυρῶν εἰς τὰς Ἠνωμ. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ὑπολογίζεται ἤδη εἰς 8,000,000.

— Ὁ Ἀμερικανὸς ἀστρονόμος Χόλδεν παρετήρησε διὰ τοῦ μεγάλου τηλεσκοπίου τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Λίχ, ὅτι ὁ κομήτης ὁ ἀνακαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ Βερνάρδ πρὸ ἐνδὸς ἔτους, ἐθαυσθη καὶ ἔχασε τὴν οὐρὰν του. Ἡ ἔλιξις τοῦ ἡλίου, δευτὸν ὁ κομήτης ἦτο εἰς τὸ περιήλιον αὐτοῦ (δηλ. εἰς τὸ πλησιέστερον εἰς τὸν ἡλίου σημεῖον τῆς τροχιάς του) ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε ἀπέσπασεν ἀπ' αὐτὸν τὴν κῆμην ἢ οὐρὰν του ἥτις ἔκτοτε ἀντὶ τ' ἀκολουθῆ τὸν Κομήτην ἀπομακρυνόμενον ἀπὸ τοῦ ἡλίου, κινεῖται πρὸς τὸν ἡλίου, καὶ καθ' ἅλα τὰ φαινόμενα διὰ πᾶσιν ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ οὐρὰ αὐτῆς εἶναι 430,000 μιλ. τὸ μήκος καὶ 144,000 τὸ πλάτος! Ὁληθ' αὕτη ἢ μάζα τῆς ὕλης θὰ ἀποτελέσῃ μίαν ἡμέραν μέρος τῆς μάζης τοῦ ἡλίου!

— Εἰς τὸ Μιλάνον τῆς Ἰταλίας ἐκδίδεται ἤδη ἡ Ἁγία Γραφὴ εἰκονογραφημένη κατὰ τεύχη, ἐν κατὰ πᾶσαν ἔδδομάδα, αἱ δὲ πωλήσεις τῶν ἔδδομαδιαίων τούτων τευχῶν ἀνέρχονται εἰς 9000 ἀντίτυπων!

— Ἡ δαπάνη τῆς καθαρότητος τῶν ὁδῶν τοῦ Λονδίνου στοιχίζει 750,000 φρ. τὸ ἔτος. Ἐξοδεύεται δέκατ' ἔτος πρὸς πλείον αὐτῶν 3,000,000 γαλιῶνα ὕδατος! δηλ. 7,500,000 ὀκάδες!

— Ὑπάρχει κληματαριὰ εἰς τὸ Χάμπτον Ρὸδ τῆς Ἀγγλίας, ἢ ὅποια ἀέρσει ἔωκε 1500 βότρες (σαμπρὰ) σταφυλίων!

— Ἡ Ἀημοκρατία τοῦ Βουένος Ἀἴρες εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν ἰδπανήσκει κατὰ τὰ τελευταῖα ἐξ ἔτη 80,000,000 φρ. πρὸς ἀνέγερσιν 60 ὀραίων σχολείων, ἕκαστον τῶν ὁποίων χωρεῖ 600 παῖδας.

— Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος διενεμήθησαν εἰς τὴν Μεγάλην Βρετανίαν 1,558,100,000 ἐπιστολῶν, 201,400,000 δελταρίων 412,000,000 δεμάτων καὶ 151,900,000 ἔφημερίδων. Τινὰ τῶν δεμάτων ἀνοίχθοντα εὐρέθησαν περιέχοντα παράξενα ἀντικείμενα, ὡς λ.χ. κρᾶνία ἀνθρώπινα, πρᾶσινοὺς βαθρακοὺς, ζωντανοὺς, σταφιδοσκοουτήγας, κλ. κλ.!

— Ἀνάκτορα ἐκ πάγου. Τὰ παιδιὰ πολλὰκις σκέπτονται τι θὰ γείλουν καὶ τι θὰ κἀμουν εἰς τὴν ζωὴν των, δευτὸν μεγαλοῦσιν—κίτουν πύργους γυαλίων εἰς τὸν ἀέρα! Ὅλα ταῦτα τὰ σχέδια καὶ οἱ στοχασμοὶ των, ἕως ὁμοιάζουν μὲ τὰ κρυστάλλινα ἀνάκτορα, τὰ ὅποια κατασκευάζουν ἐκ πάγου τὸν χειμῶνα εἰς τὴν Ῥωσίαν καὶ εἰς τὸ Καναδά. Ὅταν δὲ τὴν νύκτα φωτίζωμαι μὲ ἠλεκτρικὴν φῶς παριστάνουν λαμπρότατον θέαμα! Ἐν μάλιστα τυχῇ νὰ ἔχουν χρωματισμένα τὰ παράθυρα κόκκινα, γαλάζια, πράσινα καὶ ἄλλα. Ὅλα τὰ ἐπιπλα εἰς τὰ ἀνάκτορα ταῦτα εἶναι ἐκ πάγου, τράπεζαι, σοφάδες, καθέδραι, βάρκα, πολυέλεοι, κλ. καὶ ἅμα ἀρχίσῃ ἡ ἀνοίξις διαλύονται ἀφ' ἑαυτῶν εἰς ὕδωρ!

Ὅτω συμβαίνει μὲ τὰς περισσοτέρας τῶν μεγάλων ἐπιπιδων μας. Πλείστα ἀγρία καὶ κοράσια κίτουν ὀραῖα κρυστάλλινα παλάτια, τὰ ὅποια μὲ τὸν καιρὸν διαλύονται, ὡς ὁ κᾶπνός καὶ δὲν ἀφίνουν ὀπίσω των τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν λυπηρὰν ἐνθύμησιν. Τὸ καλλίτερον διὰ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς νέους εἶναι νὰ ἐνθυμῶνται τὸν Πλάστην των κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός των.

ΓΙΟΡΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ἀνάφερε ὀκτὸ τύπους, ὅπου οἱ Χριστιανοὶ αὐτῶν κἀτοιχοὶ ἐπαίνωνται διὰ τὴν γενναιωδερῖαν των πρὸς τοὺς πτωχοὺς;
2. Ποιοὶ ἐχθρικοὶ στρατοὶ ἔπαθον ἀπὸ ἀορασίαν διὰ τῆς δέησεως διασῆμου τινὸς προφήτου;
3. Τίνες τῶν ἀποστόλων ὀνομάζοντο Ἰεοὶ βροτῆς;